

[Aksel Larsen.]

Al det gamle skal atter gro,
 åndelig trøske og overtro,
 uligeret mellem kvinde og mand,
 mug og mørke og uforstand.

Uret må bekæmpes med magt —
 lad dem da tro at magt er alt!
 Lad dem se med spot og foragt
 på tankens surdejg og åndens salt!

Lad de sejrende smittes ned
 af den pest de har kæmpet mod!
 Lad os fordærve det unge blod,
 lad os forgifte den gode fred!

Da skal de tænke med bøddeltanker!
 Da har fjenden sejret trods alt!
 Da var det fredens frugt der faldt!

Da har vi krig og undergang
 endnu engang!*

Mosekone og månemand
 mødtes og lo og sang.“

Formanden: Det ærede medlem hr. Kristian Nygård har ordet for en kort berigtigende bemærkning.

Kristian Nygaard: Jeg vil gerne sige til det ærede medlem hr. Aksel Larsen, at jeg aldeles ikke har beskyldt hr. statsadvokat Carl Madsen for at være skyld i, at den omtalte sag er trukket ud. Jeg har om denne sag stillet to spørgsmål til den højtærede justitsminister; de kan ses i tidenden, og dem venter jeg at få svar på.

Viggo Stærke: Efter den fortrinlige programklæring, som det ærede medlem hr. Aksel Larsen læste op til sidst, kan man vist godt trænge til lidt udluftning i lokalet, og jeg vil gerne straks henvende mig til den højtærede statsminister og takke ham for de højsindede og strålende almindeligheder, som vi fik i hans tale. Men imellem de udtalelser, som den højtærede statsminister fremsatte, findes der nogle linier, som jeg med den højtærede formands tilladelse gerne vil have lov til at fremføre her i tinget endnu en gang, fordi jeg synes, at de er så betydningsfulde og så interessante, og at de engang ville egne sig til indskrift på den højtærede statsministers gravsten, og jeg ville ikke have noget imod at have de samme linier på min gravsten, idet jeg går ud fra, at vi ikke kommer til at dele fælles grav. Disse linier, som den højtærede statsminister fremsatte, drejer sig om de politiske idealer, som har sejret i det danske folk, og dér sagde statsministeren:

„Disse idealer, som vi har tilfælles med de øvrige nordiske riger og med en række andre lande, kan kort udtrykkes i to ord: frihed og ret. Staten skal være til for menneskenes skyld — ikke omvendt.“

Der er ikke et eneste ord i denne sætning, som jeg ikke er fuldstændig enig med den højtærede statsminister i, og hvis vi kunne komme til at afgrænse og definere begreberne, ville der oprinde en ny tid i dansk politik.

Hvad forstår den højtærede statsminister ved frihed, og hvad forstår den højtærede statsminister ved ret? Det har nemlig meget vigtige konsekvenser, når man kommer til spørgsmålet om erhvervsfriheden, om ejendomsretten, om de nationale spørgsmål i Sydslesvig, hvor friheden og retssynspunktet er så overordentlig vigtige. Jeg kan godt sige, hvad vi mener om det. Vi har den opfattelse af frihed, at friheden skal være så stor som mulig, men ikke ubegrænset, og at de grænser, som friheden skal have, udelukkende skal bestemmes deraf, at friheden ikke må træde andre menneskers ligeså berettigede frihed for nær. Det vil sige, at afgrænsningen af friheden er et retsspørgsmål. Og hvad vi forstår ved ret, er ganske enkelt og jævnt og ligetil; vi mener, at det danske folk har ret til det, som ingen mennesker har skabt, nemlig grundvolden for folkets tilværelse, værdien af landbrugsjorden, værdien af byggegrundene, værdien af arbejdspladsen, men at det enkelte menneske til gengæld har ret til det, som han udretter ved sit arbejde; hvem skulle ellers have ret dertil?

Hvis den højtærede statsminister er uenig med mig i disse definitioner, vil det glæde mig at høre, hvad han selv forstår ved ordene frihed og ret, som han åbenbart tilskriver en stor betydning, siden han sætter dem på en så fremtrædende plads i en regeringserklæring. Jeg ved, at den højtærede statsminister og finansministeren og de fleste socialdemokratiske ministre ligesom et stort antal medlemmer fra de andre partier her i dette høje ting er tilhængere af noget, som de kalder udligning af velstanden, udligning af formuer og udligning af indtægter, og når man ser, at der kan samles uretfærdige formuer og uretfærdige indtægter, kan man godt forstå dette. Men efter vor mening ligger problemet ikke så meget i at udligne de indtægter og formuer, der faktisk skabes, som i at standse den kilde, hvoraf de uretfærdige indtægter og de uretfærdige formuer kommer.

Lad os tænke os, at der på hver sin side af en landevej ligger to lige store og lige gode